Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 12. *Den 15 Marts 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Oberst Fremonts Opdagelsesreiser til Klippebjergene.

(Efter Balduin Möllhausens Reisebeskrivelse.)

Da muligviis flere af vore Læsere staae i den Formening, at aldrig nogen hvid Mand havde betraadt Utah for vore Pionerer ankom dertil den 24de Juli 1847, have vi troet, det vilde interessere dem at følge nuværende General Fremont paa hans Opdagelsestour til hine vilde Egne, saameget mere som Præsident Young fornylig hentydede dertil i en af sine Taler.

Denne Mand blev født i Aaret 1813 og indtraadte tidlig i den amerikanske Militairtjeneste, og udmærkede sig gjentagne Gange ved flere farlige Opmaalingsexpeditioner mellem Missisippi og Missouri. I 1842 fik han Ordre fra Regjeringen at foretage en Tour til Foden af Klippebjergene. Allerede den 12te Juli samme Aar befandt han sig ved Fort Larami. Her blev han underrettet om, at Indianerne havde reist sig i Masse for at hævne nogle Drab, som var begaaet af de Hvide paa deres Folk, og man raadede Obersten paa det Indstændigste at vende tilbage, men alt forgjeves; han fortsatte Reisen med sine faa Ledsagere. Indianere traf han heldigviis ikke paa, men derimod en anden slem Fjende, nemlig Mangel paa Levnetsmidler. Store Vandskyld saavel som utallige Græshoppesværme havde saaledes hjemsøgt Landstrækningen der, at ikke et Græsstraa var levnet, og Boflerne, som de havde stolet paa, vare af Græsmangel dragne til andre Egne. Men Obersten var urokkelig, og stolende paa, at Muuldyrene i værste Tilfælde kunde yde ham Føde, drog han videre.

Den vigtigste Opgave for Fremont paa denne Reise var Bestigningen af Wind River Peak i Klippebjergene. Det var et drøit Arbeide, thi 1800 Fod over Bjergets Basis begyndte Sneen, og derfra til Toppen, som i Form af en mægtig Granitsøile hævede sig 13,570 Fod over Havet, vare han og hans Ledsagere nødte til at klattre op paa Steder, hvor det mindste Feiltrin eller en Udgliden i Sneen maatte styrte de kjække Reisende ned i den gabende Afgrund. Fremont

naaede sit Maal. Han lod det amerikanske Banner vaie fra Toppen og kastede sit Blik langt ud i det Fjerne, til den ene Side langt ud over Søer og Floder, paa den anden Side indtil de Bjerge, ved hvis Fodder Missouri og Yellowstone have deres Udspring. Han naaede lykkelig tilbage til Washington, uagtet han var nær druknet i Platfloden.

I Mai 1843 sendte Regjeringen ham paa en ny Expedition med et Selskab, der bestod af 39 Mand. Hovedhensigten med denne Expedition var at bestemme en god Vei til Oregon og Californien. Paa denne Reise opdagede Fremont South Pass (Syd-Passet), gjennem hvilket Tusinder og atter Tusinder efter ham have draget til det guldrige Californien (og Utah).

Obersten udrustede sig og sine Folk forsigtigere til denne Tour, end første Gang; endog en lille Haubitz tog han med paa denne besværlige Vei, dog maatte denne lades tilbage i Sneen, da man naaede Bjergene.

Expeditionen forlod Staten Missouris Grændser i Mai Maaned, og allerede i November var Fremont Gjest hos Dr. M. Laughlin, Gouvernør for det engelske Hudson-Bay-Pelskompagni, i Fort Vancouver ved Columbia River. Efter et kort Ophold der, tiltraadte han sin Tilbagereise med 25 Mand og 100 Heste og Muuldyr, dog valgte han ikke den samme Vei, som han var kommen, men en mere sydlig Retning, for først geografisk at bestemme Tlamath-Søen, der befinder sig paa Plateauet mellem Fall Rivers og Sacramento Rivers Kilder, derpaa at besøge en Sø, der skulde ligge nogle Dagsreiser længere syd paa og havde Navnet S. Mary, og for det tredie at overbevise sig om Tilværelsen af Floden Bueventura, om hvilken man formodede, at den flød igjennem det store Bassin (Utah-Landet) til Bugten ved Californien, ja endog var angivet i denne Retning paa gamle Kort. Efter at have fuldbragt dette Arbeide, agtede han strax at drage over Rocky Mountains til Arkansas's Kilder og derfra slaae ind paa den lige Vei hjem.

Det var den 10de November, han brød op, og det varede ikke længe, inden han befandt sig i dyb Snee, der betydelig besværliggjorde hans Reise over Bjergene. Da han steg ned ad disses Østside, fandt han ikke Bueventura-Floden, som han havde ventet, men en viid Lavning, der fra alle Sider var indesluttet af takkede med dyb Snee bedækkede Bjergkjeder.

Han drog videre i sydlig Retning, indtil han efter sine Beregninger kun befandt sig 70 engelske Mile øst for San Francisco, og ved den største Nod saae sig tvungen til at tænke paa sin og sine Reisefællers Redning. Ikke een eneste af Expeditionens Medlemmer havde nogensinde før været i disse Regioner, og de Indfødte, som han mødte, lode sig hverken ved Gaver eller Overtalelser bevæge til at tjene ham som Forere over de Bjerge, som adskilte ham fra Californiens Kystlande, og paa hvilke Sneen laa favnehoi.

Fra alle Sider grinede Døden ham i sin græsseligste Skikkelse imøde, Hungersdøden i Sneen. Kun een Vei til Redning var endnu tilbage, nemlig Forsøget paa at komme over Bjergene, og paa deres anden Side at naae Sacramento-Floden. Han slog ind paa denne Vei og tilbagelagde den med alle sine Folk i 40 Dage; men ubeskrivelige Lidelser maatte Selskabet gjennemgaae paa den 70 Mile lange Strækning. Ja selv de Indfødte, med hvem de traf sammen, gysede ved Tanken om at bryde sig en Bane gjennem Sneedriverne i Bjergene,

men Expeditionen kunde eengang ikke blive, hvor den var, uden at gaae den visse Død imøde.

Hungeren rasede i Folkenes Indvolde. Af deres Dyr kunde de kun tage saadanne til Slagtning, som ikke længer vare til at bringe fremad, thi med hvert Lastdyr, der gik tabt, blev en Ladning af de faa nødvendige Sager opgiven, eller en Rytter henviist til sine egne Fødder. Flere af Fremonts Folk gik af Hunger og Kulde fra Forstanden og talte til deres Kammeraters store Rædsel i uafbrudt Delirium om Gjenstande, som de aldeles ikke kjendte. Det maa have været en skrækkelig Tid, i hvilken selv Trappere bævede, ja endog tabte Forstanden, i hvilken Muuldyr og Heste døde af Kulde og Nød, og de af Sult døde Dyr maatte tjene Menneskene til Næring. Dog uden at knurre fulgte de til Elendigheden overgivne Folk deres Kommandør, deres tro Ven, Fører og Kammerat.

Efter en saadan Reise paa 40 Dage ankom Fremont endelig til Kapitain Sutters Farm ved Sacramento River, hvor han med sine Folk blev gjestfrit modtagen. Af de 67 Muuldyr, med hvilke han var begyndt at stige over Bjergene, vare kun 33 tilbage.

Efterat Fremont og hans Ledsagere havde udhvilet sig noget og udruftet sig paany, tiltraadte de atter Reisen den 24de Marts 1844. Fremonts Plan var nu at undersøge Passet ved San Joaquin Flodens Kilder, hvilket skulde ligge omtrent 500 Mile syd for Sutters Farm, og fra dette Sted at drage i Retning af Arkansas-Flodens Kilder. Denne Deel af Reisen besværedes meget af de fjendtligsindede Indfødte, der idelig omsværmede ham og paa en grusom Maade myrdede en af hans bedste Folk.

Den 23de Mai naaede Expeditionen Utah-Søen eller Provo-Søen, der ved en Flod staaer i umiddelbar Forbindelse med den nord derfor beliggende Salt Lake. Paa Henreisen til Californien havde Fremont allerede lært at kjende den store Saltsø og i en Lærredsbaad foretaget en farlig Seilads over til en af Øerne. Der var forløbet 8 Maaneder efter den Tid, da Fremont, efter at have tilbagelagt en Reise af 3500 Mile i en stor Bue, atter befandt sig ved det store Bækkens Vand og derved blev istand til at bestemme den sydlige Spids af Søen, ligesom han allerede geografisk havde bestemt den nordlige. Derfra naaede han uden videre Uheld lykkelig til sit Hjem, hvor han for sine store Fortjenester paa General Scotts Anbefaling fra Secondlieutenant strax blev udnævnt til Kapitain. Udarbeidelsen af hans Rapport over den sidste Expedition udfyldte Resten af Aaret 1844. I Foraaret 1845 rustede han sig atter til en tredie Expedition, hvis Bestemmelse var at rekognoscere de Regioner, der ere bekjendte under Navnet det store Bassin, og samtidig dermed Oregons og Californiens Kystlande. Hovedopgaven skulde imidlertid være at bestemme den fordeelagtigste Retning for en Landforbindelse mellem de Forenede Stater og Sydhavet.

Saaledes stræber den amerikanske Befolknings Tanke bestandig fremad. Intet Projekt synes i deres Øine uudførligt, og neppe er een Opgave og og eet Spørgsmaal, der angaaer Udvidelsen af deres Nation og Land, heldig løst, saa udkaste de allerede nye Planer, og skride uden Tøven og med hele deres Kraft og Energi til deres Udførelse, hvortil Landets umaadelige Rigdomme give dem virksomme Midler ihænde.

I Aaret 1853 udsendte det amerikanske Gouvernement Expeditioner, for ved disse at lade opsøge en passende Vei for en Jernbaneforbindelse mellem Mis-

sissippi og Sydhavet. Ti Aar tidligere tænkte det kun paa at skabe en simpel Landevei mellem disse to Punkter, ad hvilken Karavaner vilde kunne vedligeholde en sikker Forbindelse. Selv Amerikaneren, der noie følger sit Fædrelands Historie fra 1842 til den nærværende Tid, maa studse over det, som i et Tidsrum af 10 Aar er udrettet. I det store Bassin, det nuværende Utah-Territorium, som Fremont under Farer og Savn gjennemforskede, kneise nu Mormonernes blomstrende Nybygder og befolke Flodernes frugtbare Dale. Gjennem South-Passet, som Fremont opdagede og bestemte, i Rocky Mountains er der draget Hundredetusinder af Mennesker, under hvis Hænder der da opstod Stæder, Kanaler og Jerbaner paa de paradisiske Kyststrækninger, og vistnok vil det ikke vare længe, inden man ad Jernbane i faa Dage kan tilbagelægge en Vei gjennem Ørkenen, som man nu maa tilbringe Maaneder paa.

I Foraaret 1845 udrustede Fremont sin tredie Expedition, for at opsøge den gunstigste Vei for en Forbindelse mellem de Forenede Stater og Kystlandene af Oregon og Californien, og tillige anstille Undersøgelser i det store Bækken (Utah-Landet). Men ogsaa af private Grunde ønskede han nøie at lære Californien at kjende, idet han allerede dengang halvveis havde fattet den Plan at skabe sig og sin Familie et nyt Hjem paa et eller andet yndigt Sted i Sydhavets Kystlande. Sommeren havde han tilbragt paa Stepperne og Rocky Mountains med Undersøgelser af større Floders Kilder, saa at han i Begyndelsen af Vinteren naaede til Store Saltsø og opslog ved den vestlige Ende af denne sin Leir paa Grændsen af en stor vandløs Ørken. Ligesom denne Slette manglede al Vegetation, saaledes syntes den og at være forladt af de Indfødte og de vilde Dyr, thi kun enkelte Indianere lode sig see, og disse vare saa daarlig begavede, at de ikke engang kunde benyttes som Førere.

Det lykkedes Fremont med sin Expedition og sine Hjorder at bane sig Vei over den 70 Mile brede Ørken, og ved Enden af den at opdage en frelsende Kilde mellem vilde, øde Klipper. Her deelte han sin Expediton i to Afdelinger. Den ene sendte han under Befaling af en vis Walker, en berømt og erfaren Trapper, mod Syd med den Bestemmelse at gaae syd om Sierra Nevada, medens han selv med 10 Mand — Hvide og Delaware Indianere — vilde forsøge at bane sig Vei i lige vestlig Retning gjennem Ørkenen. Skjøndt Vinteren allerede var langt fremrykket og han mødte alle de Hindringer, som det er muligt at møde i Bjergegne, saa var han dog saa heldig at komme igjennem Passene og naae Sutters Farm paa Vestsiden af Sierra Nevada, for den dybe Snee standsede al Færdsel. Paa Sutters Farm forsynede Fremont sig med nye Provisioner og brød i Midten af December op, for ifølge Aftalen at træffe sammen med sin Hovedafdeling i San Joaquins Dal.

Efter faa Dages Forløb befandt han sig allerede atter i Bjerge, hvor han ideligt var omgiven af fjendtlige Indianere. Da han var ankommen til et Sted, hvor han opdagede en Mængde ganske friske Spor af disse Vilde, sendte han til Sikkerhed fire af sine Folk, blandt disse to Delawarer, forud, for at recognoscere Terrainet foran. Om Aftenen naaede han en passende Leirplads, hvor han agtede at tilbringe Natten. Hans Folk vare netop i Begreb med at sadle af, da Indianerhyl i det Fjerne naaede hans Øren og satte ham i Kundskab om, at de fire forudsendte Jægere vare blevne

angrebne af Indianerne. Dieblikkelig bleve Ridedyrene atter opsadlede. Fire Mand lodes tilbage til Bevogtning af Leiren, og med de Øvrige, ialt 8 Mand, ilede han afsted i strakt Galop i den Retning, hvor han formodede, Kampen fandt Sted.

Han havde ikke tilbagelagt en halv Miil, før han øinede flere Hundrede Indianere stormende fra alle Sider op paa en lille Høi, hvor de fire Jægere forsvarede sig bag Buske og Klippeblokke. Det var indlysende, at disse uformodet vare stødte paa Indianerne, og som erfarne Trappere havde kastet sig paa Hestene og forskandset sig i den lille naturlige Fæstning. Indianerne havde tæt omringet den lille Høi og vare netop i Begreb med at lægge Haand paa Hestene, da Fremont med sine Ryttere viste sig. Idet han stormede op ad Høien, rullede en Indianer, som en af Jægerne deroppe havde taget paa Kornet, med knust Pandeskal ned imod ham. Hans og hans Folks Raab blev besvaret af hans to Delawarer paa Høien med et frygteligt Hyl, idet de styrtede ned ad Høien, for at redde deres Heste. Da de nu atter vare samlede, benyttede de de Indfødtes Overraskelse til at skynde sig tilbage til Leiren, hvor de 4 Tilbageblevne ligeledes kunde angribes. Indianerne fulgte efter dem, holdt sig imidlertid stadig udenfor Skudvidde og gave kun ved Skjældsord og Udfordringer deres fjendtlige Sindelag tilkjende.

Fremont fortsatte sine Undersøgelser og kom ind i vilde Bjergregioner, hvor han formelig blev indesneet. Det lykkedes ham endelig at redde sig og sine Folk, men alt sit Hornkvæg, som han havde ført med til Slagtning, mistede han. Han traf endelig sammen med Walker og lod sine Folk blive i San Joaquins Dal, medens han selv begav sig paa Veien til Monterey, som dengang endnu hørte til Mexiko, for at fremstille sig for Autoriteterne der og søge Understøttelse.

I Begyndelsen af Mai 1846 befandt han sig ved Nordenden af Tlamath-Søen. Der kom to Udsendinge til ham fra Lieutenant Gillespie af de Forenede Staters Marine, ledsagede af 6 dygtige Bjergjægere som Bedækning. Disse forklarede Fremont, i hvilken ulykkelig Stilling Lieutenant Gillespille med sine 4 Jægere befandt sig midt i den vilde Ørken. Fremont begav sig selv paa Veien med 10 af sine bedste Folk, iblandt disse 4 Delaware-Indianere, og traf efter nogen Søgen endelig sammen med Gillespie. Om Aftenen sad han ved sin Ild og læste nogle Breve og Instruktioner, og med dette Arbeide var Halvdelen af Natten gaaet. Alle Folkene vare udmattede af Dagens store Anstrengelser og laae i en dyb Søvn; ogsaa Oberst Fremonts Ild blev lidt efter lidt mindre. Det var den anden Nat paa alle hans Reiser, i hvilken han ingen Vagt havde udstillet i Betragtning af Folkenes Træthed. Kit Carson og en vis Owens, der sov ved Siden af hinanden, bleve paa een Gang vækkede af en eiendommelig Larm. „Hvad var det?" raabte Carson til en Jæger ved Navn Basil, der laa ikke langt fra ham. Men Basil svarede ikke, thi en Tlamath-Indianers Tomahawk havde knust den Sovendes Pandeskal. Lyden af en anden dødelig Saarets Stønnen traf derpaa Carsons Øre. Han raabte Allarm og styrtede med sine Kammerater øieblikkelig ud paa Kampppladsen. Delawarerne havde ved den første Larm strax grebet deres Vaaben og kjekt stillet sig ligeoverfor de angribende Indfødte. De kæmpede som saarede Bjørne, fornemmelig En, der med et afskudt Gevær holdt de Vilde saalænge tilbage, til han gjennemboret

af Pile styrtede til Jorden. Fremont, Carson og endnu 4 Andre sprang Delawarerne til Hjælp, skode blandt de Angribende og vare saa heldige strax at fælde Høvdingen. Da Tlamath-Indianerne saae deres Fører falde, kom de i Uorden og toge skyndsomst Flugten. Indtil den lyse Dag blev Enhver i Leiren liggende paa Luur med spændt Bøsse, for at være fuldstændig forberedt paa et nyt Angreb; de bleve dog ikke mere forstyrrede.

Efterat Selskabet havde begravet den indianske og de to hvide Kammerater, som vare faldne i denne Kamp — Tlamath-Høvdingen blev, efterat en saaret Delawarer havde skalperet ham, liggende, hvor Kuglen havde henstrakt ham — tiltraadte de Tilbagetoget til Californien, og stødte 2 Dage efter paa en stor Tlamath-By, der formaaede at stille over 100 Krigere. Carson red med 10 Mand forude og var allerede opdaget af de Vilde, da det var for seent at vente paa Oberst Fremont med de andre Folk. Der var derfor ikke Andet for ham at gjøre, end at benytte Indianernes første Overraskelse og angribe Byen. Den lille Afdeling styrtede sig med Kraft over Indianerne, dræbte mange af dem og joge de Øvrige paa Flugt. Koner og Børn skaanede de forbittrede Jægere, men afbrændte hele Byen, endog Canoer og Fiskegarn.

Den samme Dag havde Carson nær mistet Livet i en Skjærmydsel. Han var nemlig gallopperet nogle Skridt forud, og opdagede da pludselig en Indianer, der lagde en Piil paa sin Bue for at skyde paa ham. Carson sigtede paa den Vilde med sin Bøsse, men den brændte for, og han vilde sikkert have faaet Pilen i Brystet, hvis ikke Fremont i det afgjørende Dieblik havde redet Indianeren over og nedhugget ham.

Under saadanne Farer udførte Fremont sine Arbeider i de vilde Regioner, da der blev bragt ham Ordrer, som løde paa, at han ikke skulde gaae til Oregon, men tilbage til Californien.

Endnu i Mai 1646 kom han til Dalen om Sacramento River, og fandt det hele Land i Bevægelse over truende Farer, der kun kunde afvendes ved den hurtigste Hjælp. Amerikanerne skulde nemlig myrdes, og deres Nybygder i Sacramento-Dalen ødelægges. Californien skulde stilles under brittisk Beskyttelse, og den offentlige Forvaltning lægges i Hænderne paa brittiske Undersaatter. De amerikanske Nybyggere sendte Deputation paa Deputation til Oberst Fremonts Leir, for at udmale ham disse Farer, og da dertil kom den Efterretning, at General Castro var i Anmarsch og at de Indfødte vare blevne forledte til Mord og Brand, lod han sig bevæge af deres Bønner og besluttede sig til at stille sig i Spidsen for Nybyggerne, føre dem i den forestaaende Kamp og redde Landet. Fra alle Kanter kom Amerikanere til ham i Leiren med Heste, Vaaben og Ammunition, og stillede sig med Glæde under hans Kommando.

I Løbet af 30 Dage var hele det nordlige Californien befriet fra det mexikanske Aag, Uafhængigheden erklæret, General Castro jaget paa Flugt mod Syden, den amerikanske Befolkning reddet og det brittiske Parties Planer i Californien forstyrrede.

Det første Skridt til Californiens Indlemmelse i de Forenede Stater var skeet, dog havde Fremont, der paa hiin Tid ikke kunde vide Noget om den forestaaende Krig mellem de Forenede Stater og Mexiko, handlet paa eget Ansvar, uden Gouvernementets Befaling. Ikke desto mindre fortsatte han uafbrudt sine Operationer, forenede sig med Kommandør

Stockton og bragte meget snart Californiens fuldstændige Underkastelse tilende i Januar 1847.

Ved denne sin Optræden som Californiens Befrier paa egen Haand skabte han sig mange Fjender saavel blandt sine Foresatte som blandt sine Kammerater. Den amerikanske Befolkning i Californien jublede ham imøde som deres Befrier og hilsede ham som deres Gouvernør. De uheldige Forhold, der deels bleve fremkaldte ved Tvistigheder mellem de kommanderende Land- og Soofficerer indbyrdes, deels ved en ugunstig Stemning mod ham selv, gjorde den første Halvdeel af Aaret 1847 til en ubehagelig Tid for Fremont.

I Juni samme Aar forlod han Californien sammen med General Kearney og dennes Afdeling, og begav sig paa Veien tilbage til de Forenede Stater, hvorhen han ved Ordre fra Washington var bleven kaldt. I Midten af August naaede han Fort Leavenworth ved Missouri, hvor han modtog Befaling til at begive sig som Arrestant til Washington. Han reiste som Følge heraf strax ned ad Missouri og kom efter faa Dage til St. Louis, hvor Stadens fornemste Borgere havde foranstaltet et Festmaaltid til Ære for ham. Som Arrestant troede han imidlertid ikke at burde tage Deel i det Slags Festligheder, afslog følgelig Indbydelsen, reiste med største Iil videre og kom til Washington den 16de September 1847. Paa hans egen Begjering blev der strax nedsat et Krigsforhør, der skulde bedømme hele hans Færd og Virksomhed i de sidste to Aar. Anklagepunkterne løde paa: 1) Mytteri, 2) Ulydighed mod en høiere Officeers tjenstlige Befaling, 3) Tilsidesættelse af militair Orden og Disciplin. Undersøgelsen begyndte den 2den November 1847 og blev sluttet den 31te Januar 1848. Fremont blev dømt skyldig med Hensyn til alle tre Punkter, og som Følge heraf afskediget af Tjenesten.

Det var vist den mærkværdigste Proces, der nogensinde var ført i de Forenede Stater, og enhver Borger fulgte den med den største Interesse. Forseelserne, som Fremont havde gjort sig skyldig i, beroede paa den Omstændighed, at to Generaler, der begge troede eller foregave at have Overkommandoen under Befrielsesbevægelsen i Californien, havde til samme Tid givet ham Befalinger. Derfor blev Dommen forelagt Præsidenten Polk, og anbefalet til Formildelse. Præsidenten forandrede Dommen derhen, at Fremont saavel paa Grund af sine tidligere Fortjenester som paa Grund af de fleste Krigsretsmedlemmers Anbefaling skulde forblive i Tjenesten. Fremont, som følte, at Dommen var uretfærdig, og derfor heller ikke vilde modtage nogen Naade, indgik med Ansøgning om sin Afsked, og fik den efter nogen Tids Tøven den 15de Mai 1848.

I sit 34te Aar havde altsaa Fremont allerede sluttet sin militaire Løbebane; og dog var hans Navn uudslettelig indflettet i det amerikanske Continents historiske, geografiske, videnskabelige og politiske Udviklingshistorie, ligesom det til samme Tid blandt hans Landsmænd havde vundet en Popularitet, som næppe stod i Forhold til hans Alder. Den Omstændighed i Forbindelse med de mangfoldige Beviser paa Deeltagelse og Agtelse, der fra alle Sider gaves ham, tjente til at mildne de bittre Følelser, som de sidste Begivenheder havde frembragt hos ham, og paany udkastede han Planer til at anvende sine Kundskaber og Erfaringer paa den nyttigste Maade.

Som man kan tænke sig, var det atter det fjerne Vestens Regioner, hvor han havde lært og lidt saa meget, der med uimodstaaelig Magt trak ham til sig.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

De Hellige i Adspredelsen.

Iblandt de mange forskjellige Pligter, der paahvile de Hellige som et Folk, er der især tre af stor Vigtighed for vore Søskende, som boe i Adspredelsen, nemlig 1) at efterleve deres Religion og være troe mod Herren deres Gud; 2) at understøtte det Sidste-Dages Værk og hjælpe til at udsprede Kundskab om Sandheden blandt deres Medmennesker, og 3) at gjøre alt hvad de formaae for at hidføre deres Hjemsamling til Zion.

At efterleve vor Religion i Ordets fulde Betydning omfatter alle vore Pligter, men i dette Tilfælde mene vi, at den første Pligt er, at de skulle holde deres Pagter hellige og ubrødelige, være ydmyge for Herren, bekæmpe deres Svagheder og leve saaledes, at de med Tillid kunne gjøre Krav paa den Hellig-Aands Lys, Trøst og Hjælp, thi alene derved kan man overvinde enhver Fristelse til det Onde, voxe i Kundskab og Viisdom dagligen og lære at beherske sine Lidenskaber og Tilbøieligheder. Ved en saadan Vandel alene kan Sandhedens Grundsætninger slaae Rod i deres Hjerte og danne en Grundvold, hvorpaa Haabet om evig Frelse og Ophøielse i Guds celestiale Rige kan bygges. Naar de da faae Leilighed til at samles med de Hellige hjemme, ville de allerede paa Forhaand være i Besiddelse af Zions Aand, og saaledes være beredte til at vurdere større Velsignelser og Goder end de, som de forhen nød i Adspredelsen.

Hver Mand og Kvinde, som er kommen til Kundskab om Jesu Christi aabenbarede Evangelium, og som ønsker at opfylde dets Fordringer, er forpligtet til at anvende baade sine Talenter og timelige Midler til at meddele Andre den samme Kundskab om disse frelsende Principer. Enhver kan gjøre mere eller mindre i dette Øiemed, ifølge deres Kaar. Saasnart som en Mand eller Kvinde er bleven overbeviist om Sandheden og Nødvendigheden af at adlyde samme, er det deres Pligt at gjøre alt muligt for at bringe deres Venner, Slægtninge og Bekjendte til Kundskab om Evangeliet, ikke blot ved Prædiken, men ved at vise i deres Vandel, at de virkelig efterleve hvad de forkynde. Dette er det kraftigste af alle Vidnesbyrd for de Oprigtige af Hjertet og vil bringe disse til at undersøge vore Principer, hvilket atter vil bevirke, at Nogle annamme Evangeliet.

Da timelige Midler udkræves for at fremme Værket, saasom Anskaffelsen af Forsamlingslokaler, Klæder og Understøttelse til Missionærerne osv., har Herren paalagt de Hellige at tilveiebringe samme ved frivillige Gaver og Tiende af al deres Indtægt. See herom Aabenbaringen i Pagtens Bog Side 304. Kirkens

timelige Forvalter har derfor bemyndiget Præsidenten for den europæiske Mission til at benytte saameget af den i Adspredelsen indkomne Tiende, som maatte behøves, til Missionens Fremme og Evangeliets Udbredelse. Hvis alle de Hellige punktlig erlagde deres Tiende, vilde der være Midler nok til dette Øiemed uden Opraab til at yde frivillige Gaver, men der gives Nogle, der ikke betale Tiende, og Mange, som ikke betale mere end Halvparten eller Fjerdeparten af deres Tiende, hvilket undertiden har sat os i den Nødvendighed at udstede Opfordringer til at yde frivillige Sammenskud for at bære Missionen. Hvis ikke de Hellige opfylde disse Pligter i Adspredelsen, hvad Sikkerhed have de saa for, at de ville opfylde dem, naar de komme hjem til Zion?

Den næste store Pligt, som paahviler dem, er deres Hjemsamling til Zion. Øiemedet med Indsamlingen forstaae de Hellige ret vel, og der er ingen Mangel paa Længsel efter at komme herfra; men hvorledes Midlerne til dette Ønskes Opfyldelse skal tilveiebringes, er Noget, som har givet de Hellige baade hjemme og ude meget at tænke paa. „Den vedvarende Emigrationsfond," som blev organiseret i Salt Lake City Aaret 1850, har hjulpen mange Tusinder af de fattige Hellige i Europa hjem. „Sparefondssystemet," der er bleven adopteret i England, saavel som i Skandinavien, har ogsaa været et godt Middel til at aabne Veien til Manges Udfrielse. Sidstnævnte System opererer paa en langsom Maade, det er sandt, men hvis man ydede det den tilbørlige Opmærksomhed, vilde det bidrage storligen til vore Ønskers Opnaaelse. Vi vide godt, at der findes dem, som ikke kunne lægge Noget tilside i ovennævnte Øiemed, men vi vide tillige, at Mange kunde ved Sparsommelighed og Paapasselighed i Tidens Løb gjøre Meget i denne Henseende.

Vi ønske ikke, at de af vore Sødskende, som have gjort deres Bedste for at opholde Missionen, og som Følge deraf ikke have kunnet lægge Noget tilside for deres Emigration, skulle troe, at disse Bemærkninger gjælde dem. De, som have været trofaste, siden de kom til Kundskab om Sandheden, og som have anvendt deres Tid og Midler for at bringe deres Medmennesker Vidnesbyrd, skulle ingenlunde miste deres Løn, og om de ere trofaste til Enden, ville de erholde deres Frelse og Ophøielse, hvadenten de komme hjem til Zion eller de lægge deres Been i disse Lande. Lad Ingen blive træt af at gjøre Godt, thi hvor vigtigt det end er for os at komme hjem, kan Ingen undskyldes i at forsømme sine Pligter her, for derved at komme snarere herfra.

Vi formane de Hellige i denne Mission til at leve efter deres Religions Forskrifter Dag for Dag og til at holde alle Herrens Befalinger. De Hellige hjemme gjøre kraftige Forberedelser i denne Tid for at udfrie de Fattige iaar, og vi haabe, at deres Ønske maa vorde opfyldt. Præsident Young har sat sig i Spidsen for dette Foretagende ved at tegne sig for 2,000 Dollars, og Mange følge hans Exempel.

Ældste P. O. Thomassen afreiste herfra til Aarhuus den 4de Marts for at være Br. P. Madsen behjælpelig i Conferencen, indtil hans Helbred bliver fuldkommen restitueret.

Correspondance.

Amerika.

Brigham City, Utah, den 22de Januar 1871.

Eldste P. F. Madsen.

Kjære Broder!

Deres Brev har jeg i sin Tid rigtig modtaget, og det glæder mig at høre, at Missionen nyder saa god Fremgang. Der er desværre ikke ret Mange i Verden, som kunne fatte Evangeliets Sandhed, paa Grund af deres Fordomme og indsugede vrange Bregreber om Religion og Gudsfrygt.

Her i Brigham City staaer Alt vel til. Vor Klædefabrik her bliver snart færdig; man er allerede ifærd med at indsætte Maskinerne, og vi forvente at have Alting i Gang om en Maaneds Tid. Saugbrugene ere endnu i Gang. Br. Walker og jeg have nylig fuldendt vort nye toetages Møbelmagazin og vi have fem Mand i Arbeide. Br. Weily er i Malad og har det godt. Brødrene deroppe ere ifærd med at grave en Kanal for Vanding af deres Marker. Vort Garveri gjør ligeledes gode Forretninger. Hvis De var her nu, Broder Madsen, og saae hvor travlt Alle have, vilde De see, at Herrens Værk er i fuld Fremgang her i Bjergene, og hvad der er endnu bedre, de Hellige have tilstrækkelig Fødemidler, Klæder, Huse osv. til at gjøre dem Livet komfortabelt. Herrens Aand er over Folket, og uagtet alle Fjendens Kneb for at komme os tillivs, styrer Gud det altid til vort Bedste og til sine Planers Fuldbyrdelse.

Vi have udmærkede Forsamlinger i Propheternes Skole og Herren styrker os i al vor Gjerning. Vi have besluttet at lade alle vore Faar gaae i een Hjord til Sommeren, for bedre at kunne passe paa dem end hidindtil. Det er vor Agt at producere vort eget Brødstof og vor egen Beklædning saavidt som mulig. Græshopperne tog omtrent det Halve af vor Grøde sidste Aar, men gjorde ikke vore Frugttræer nogen Skade. Vi nære det Haab, at Græshopperne ikke skulle gjøre os megen Fortræd til Sommeren, men ligemeget hvad der hænder, Alt vil tjene dem til Gode, som elske Gud.

Vi samle i denne Tid alle de Midler, vi kunne, for at hjælpe saamange af de Fattige ud fra Babylon som mulig i dette Aar. Præsident Young har tegnet sig først paa Subskriptionslisten for 2000 Dollars, og han haaber, at Mange ville blive udfriede. Vi have havt en udmærket Skoleundervisning her i Vinter under Veiledning af Professor Monch fra Salt Lake City; vort Skolevæsen har gjort stor Fremgang i den senere Tid.

Præsident Lorenzo Snow er noget sygelig for Nærværende; det samme er Tilfældet med Broder Wright. Deres Slægtninge ere alle vel. Vi sende Dem de venligste Hilsener og ønske Dem alt muligt Held og Velsignelse paa Deres Mission og haabe at see Dem komme reen og ubesmittet tilbage til vort dyrebare Zion. Herrens Aand være med Dem.

Deres Broder i Evangeliet

Samuel Smith.

Provo, Utah Terr., den 26de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Før De reiste paa Mission til Danmark, lovede jeg at skrive til Dem om vore Søskendes og Venners Befindende

her i Provo. Jeg har været lidt forsømmelig i denne Henseende, det maa jeg tilstaae, men jeg haaber, De undskylder mig, da som De veed en Bisskops meste Tid optages af hans Embedsforretninger Saavel jeg som min Familie nyde god Helbred, og vi glæde os ved Evangeliets Lys. · Vi ere taknemlige til Herren for vort fredelige Hjem i Bjergenes Dale, hvor vi kunne tjene Gud og dyrke ham overeensstemmende med vor Samvittigheds Overbeviisning. Hvad mig selv angaaer, da har jeg aldrig følt bedre end nu, og jeg haaber, at jeg bestandig maa voxe i det Gode.

Hvad de Hellige her i Provo angaae, kan jeg sige, at de trives og gaae fremad i Alt, hvad der er godt; dog findes der nogen „Klinte blandt Hveden."

Deres Familie her i Byen er vel; jeg saae Deres Forældre for nogle Dage siden og jeg træffer daglig en eller flere af Deres Brødre. Vor, under Bygning værende Klædefabrik skrider godt fremad og vi haabe at faae den færdig i Juli Maaned d. A. Det er et storartet Arbeide og kræver selvfølgelig lang Tid at udføre, men naar Fabrikken bliver sat i Drift, vil den kunne beskjæftige to a tre Hundrede Mennesker daglig.

Provo vil svinge sig op til en Stad af Betydning; ja jeg har hørt Præsident Young sige, at Provo med Tiden vilde blive en stor Fabrikstad.

De har maaskee allerede hørt, at der næste Sommer skal anlægges en Jernbane fra Salt Lake-City til Payson, som vil komme til at gaae igjennem Provo. Dette vil give de Hellige Arbeide og bringe lidt flere Penge i Circulation iblandt dem, hvorved de ville blive istand til at hjælpe deres fattige Sødskende ud fra Babylon. Præsident Young sagde for en Tid siden her i Provo, at han vilde opfordre de Hellige i Zion til at hjælpe til at udfrie de Hellige blandt Nationerne iaar, og vi berede os selvfølgelig til at efterkomme hans Opfordring. Flere Sølv- og Steenkulsminer ere opdagede, og det seer næsten ud som alle Bjerge heromkring ere fulde af Metaller og Mineralier. Disse Opdagelser ville blive til stor Velsignelse for Folket, hvis de blive benyttede med Viisdom og ikke paa Verdens Viis betragtet som en Gud. Jeg troer den Tid er forhaanden, som Herrens Tjenere have forudsagt, da Gud vilde prøve sine Børn med Rigdom, ligesom han i mange Aar har prøvet dem med Fattigdom, hvilket i Sandhed vil blive en stor Prøve for Mange.

Der siges, hvad jeg forresten heller ikke betvivler, at der til næste Sommer vil komme Tusinder af Fremmede herop for Sølvminernes Skyld.

Sundhedstilstanden blandt Folket er god og kun faa Dødsfald forefalde.

Jeg tænker ofte paa vor første Missionstour til Danmark; paa vor Reise over Sletterne og Havet og ligeledes efter vor Ankomst til vor Arbeidsmark, og jeg glæder mig til Gjensynet, naar De har fuldendt Deres Mission.

Mine Sødskende i Adspredelsen vil jeg opmuntre til at være trofaste i Evangeliets Tjeneste og være lydige til deres Foresatte i Herren, da ville de ikke falde fra denne Gjerning; men om de søge efter Feil hos deres Brødre og bagtale dem, ville de gjøre det samme, naar de komme hjem, og Tvivl og Vantro vil blive deres Lod. De ville fornegte Troen og blive Fjender af Gud og hans Rige og Tjenere paa Jorden. Vee over Saadanne!

De bedes at hilse de Brødre fra Utah, som jeg er personlig bekjendt med. Broder P. Madsen fra Provo er mig i Særdeleshed kjær; ligeledes Edlefsen og Thomassen. Jeg veed ikke, at jeg er

bekjendt med Andre fra Utah, undtagen Dem selv, men jeg sender min Hilsen til alle Brødrene og de Hellige i Skandinavien, og da fornemlig til dem i Fredericia og Christiania Conferencer, hvor jeg virkede, da jeg var paa Mission. De skandinaviske Hellige her have det i Almindelighed godt, saavidt jeg veed. Brødrene Mons Pedersen, Chr. Jensen Kempe og O. H. Berg sende Hilsen til Dem. Deres Broder og Medarbeider i Herrns Viingaard

Rasmus Johansen.

Italien.

Mailand, den 3die Marts 1871.

Herr W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Fjernt fra Dem, her i det solrige Syden under det skjønne Italiens vidtberømte blaa Himmel, har jeg sat mig ned for at tilskrive Dem nogle faa Linier, haabende, at de vil naae Dem i rette Tid og træffe Dem i Nydelsen af god Helbred og Aand.

Efter at have renset mine Lunger fra gamle Englands Røg og Smuds, besluttede jeg, overernsstemmende med nogle af mine Venners Tilskyndelser, at forlade denne Røghule nogle faa Uger og i den Tid nyde et behageligere Klima. I Overeensstemmelse hermed forlod min Hustru og jeg Liverpool den 21de f. M. og da vi naaede London, kraf vi Broder L. Farr, som besluttede at ledsage os paa Reisen.

Om Morgenen den 22de toge vi fra London, via Dover og Ostende til Bryssel, hvor vi ankom samme Dags Eftermiddag. Vi tilbragte to Dage og tre Nætter der, og vistes megen Opmærksomhed af vor høitagtede Ven General A. L. Chetlain med Hustru, som vi traf der. Fra Bryssel toge vi over Cölln til Bern i Schweiz, hvor vi bleve hjertelig modtagne af Præsident E. Schønfeld og Broder H. Snell. Den Sidste ledsagede os derfra og var os til megen Nytte som Tolk; han gjennemreiste Italien sidste Efteraar.

Vi forlode Bern om Aftenen den 28de og ankom til Lucern, hvor vi den 1ste dennes toge med Dampskib over den smukke Lucern Sø. Derefter toge vi med Deligencen og begyndte at overskride Alperne gjennem Passet ved St. Gothard. Som vi nærmede os til Toppen, maatte vi omskifte Postvognen med en Slæde, og vi havde nu en 5 a 6 Timers Slædekjørsel. Nedkjørselen var alt andet end misundelsesværdig; dog slap vi derfra med hele Lemmer, og vare taknemlige for, at vi slap saa godt fra det som vi gjorde, eftersom vore Kudske ikke syntes at bryde sig stort om, enten vi brækkede Halsen eller ikke, og de syntes undertiden at foretrække det første.

Tiden tillader mig ikke at fremstille alle Enkeltheder for Dem, men vi nyde bedre Helbred her i Mailand end da vi forlode Liverpool; vi ere i Besiddelse af god Sindsstemning og vore Hjerter ere fulde af Taknemlighed til vor himmelske Fader for hans kjærlige Omsorg for os. Vi have havt godt Veir siden vi forlode England og en behagelig Reise saalangt vi ere komne. Imorgen vente vi at forlade Bern for at tage til Venedig, Florents, Rom osv. og vende tilbage over Genua og Genf, for at overvære Conferencen i Bern den 2den April Hvis Alt gaaer heldigt og der ikke kommer uforudsete Hindringer iveien, forvente vi at være i Kjøbenhavn mellem den 5te og 9de April. Jeg antager, Broder Farr vil ledsage os til Kjøbenhavn, hvor vi ville stille os til Deres Disposition i nogle faa Dage, og skulde De beslutte

at afholde Conference ved den Tid, vilde vi være meget lykkelige ved at overvære samme; i Særdeleshed vil det glæde os at hilse paa Dem og Brødrene. Brødrene Farr & Snell sende Hilsen til Dem og Brødrene. Min Hustru forener sig med mig i en venlig Hilsen til Dem. Maa Gud velsigne Dem, beder Deres Broder og Medarbeider i Evangeliet

H. S. Eldredge.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 176.)

Søndagen den 20de Marts 1842.

Jeg prædikede for en stor Forsamling i Lunden, nærved Templet. Herr Windsor P. Lyons Barns Liig, som var lagt i en Kiste og opstillet foran Forsamlingen, gav Anledning til, at jeg forandrede Themaet for mine Bemærkninger. Et kort Uddrag af Talen blev nedskreven af Eldste Wilford Woodruff som følger:

Præsident Smith læste Aabenbaringens 14de Kapitel og sagde: Advarselsrosten lyder igjen iblandt os og viser Usikkerheden af det menneskelige Liv. Jeg har i mine ledige Øieblikke tænkt meget over denne Gjenstand og gjort mig selv det Spørgsmaal, hvorfor smaa uskyldige Børn blive tagne fra os — i Særdeleshed de, som synes at være meest intelligente og meest fremmelige, og de stærkeste Aarsager, som fremstille sig for mit Sind, ere disse: Verden er en meget ugudelig Verden; der er et Ordsprog, som siger, at „Menneskene blive svagere og visere," og hvis dette er Tilfældet, bliver Verden mere ugudelig og fordærvet. I tidligere Dage havde en retfærdig Mand, en Guds Mand, en Mand med Kundskab, bedre Leilighed til at gjøre Godt, til at blive troet og antaget, end den Dag idag, thi i disse Dage møder en saadan Mand megen Modstand og Forfølgelse hos de fleste af Jordens Indbyggere og han maa gjennemgaae megen Sorg her. Herren borttager Mange, ogsaa i den spæde Alder, for at de kunne blive frie for Menneskets Misundelse og den nærværende Verdens Sorger og Elendigheder; de ere for rene og elskværdige til at leve paa Jorden. Derfor, om vi ret overtænke dette, have vi Aarsag til at glæde os over, at de ere befriede fra Elendighed og at vi snart skulle samles med dem igjen, istedetfor at sørge over dem.

Hvad Anledning er der til Vantro, naar vi næsten daglig maae skilles fra vore Venner? Aldeles ingen. Den Vantro vil gribe efter ethvert Halmstraa for Redning, indtil Døden stirrer ham i Øinene, da viger hans Vantro for det evige Livs Virkelighed, der med hele sin Kraft hviler paa ham; og da, naar enhver jordisk Hjælp og Støtte slaaer ham feil, føler han tydeligt de evige Sandheder af Sjælens Udødelighed. Vi burde tage mod Advarsel og ikke opsætte vor Omvendelse til vi ligge paa Dødsleiet, thi ligesom dette Barn er borttagen ved Døden, saaledes kunne ogsaa baade Ynglinge og Mænd i den kraftigste Alder saavelsom smaa Børn pludselig blive kaldte ind i Evigheden. Lad da dette være os en Advarsel; aldrig at opsætte vor Omvendelse eller vente dermed til vi ligge paa Dødsleiet, thi det er Guds

Villie, at Mennesket skal omvende sig og tjene ham, medens det nyder Helbred, med sin Sjæls hele Styrke, for at erhverve sig hans Velsignelse, og ikke vente til Dødsøieblikket.

Den Lærdom, at hvis Børn ikke blive døbte eller bestænkede, ville de gaae til Helvede, er en usand Lærdom, som ikke er stadfæstet i den hellige Skrift og heller ikke er overeensstemmende med Guds Karakteer. Alle Børn ere blevne forløste ved Jesu Christi Blod, og i det Dieblik de forlade denne Verden blive de førte hen i Abrahams Skjød. Den eneste Forskjel, der er imellem den Gamles og den Unges Død, er denne, at den Ene lever længer i Himlen, i evig Lys og Herlighed, end den Anden, og bliver lidt snarere befriet fra denne elendige, ugudelige Verden. Desuagtet kunne vi for et Dieblik tilsidesætte al den Herlighed og sørge over Tabet, men vi sørge ikke som dem, der ere uden Haab.

Det var min Hensigt at ville have talt om Daab, men da vi have et Dødstilfælde lige for vore Dine, tog jeg Anledning deraf til at tale om denne Gjenstand. Alligevel vil jeg, eftersom det var min Hensigt, sige nogle faa Ord om Daab.

Gud har indstiftet visse Love, der ere faste og urokkelige: f. Ex. — Gud har sat Solen, Maanen og Stjernerne paa Himlen, og givet dem deres Love, Betingelser og Grændser, som de ikke kunne overskride, undtagen ved hans Befalinger; de bevæge sig alle i Harmoni og Orden paa deres Baner og ere Lys, Undere og Tegn for os. Havet har ligeledes sine Grændser, som det ikke kan overskride. Gud har sat mange Tegn paa Jorden lige saavel som i Himlen — f. Ex.: Egen i Skoven, Frugten paa Træet, Urten paa Marken — Alt viser Tegn for, at der er bleven saaet Frø der, thi det er en Bestemmelse af Herren, at ethvert Træ, enhver Plante og Urt, som bærer Frø, skulde frembringe af sit eget Slags, og det kan ikke blive frembragt efter nogen anden Lov eller Princip. Paa samme Grundlag paastaaer jeg, at Daab er et Tegn, indstiftet af Gud, som den Troende i Christo maa underkaste sig for at indkomme i Guds Rige; thi „uden I blive fødte af Vand og Aand kunne I ikke komme ind i Guds Rige," sagde Frelseren. Det er et Tegn og en Befaling, som Gud har paalagt Mennesket for at indkomme i Guds Rige. De, der søge at komme ind paa anden Maade, ville søge forgjæves; thi Gud vil ikke modtage dem og heller ikke ville Englene anerkjende deres Arbeide som antageligt, for de have ikke adlydt de Ordinancer eller iagttaget de Tegn, som Gud forordnede til Menneskets Frelse, til at berede ham for og give ham Adgang til celestial Herlighed. Gud har besluttet, at de, som ikke adlyde hans Røst, ikke skulle undgaae Helvedes Fordømmelse. Hvad er Fordømmelse til Helvede? At være i Selskab med dem, der ikke have adlydt Guds Befalinger.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Forfærdelig Jernbaneulykke i Amerika.

En af de meest forfærdelige Jernbaneulykker fandt Sted nærved New Hamburg ved Hudson Floden i de Forenede Stater den 6te Februar om Natten. Iltoget fra New York stødte sammen med en Fragtwaggon, som, formedelst den havde faaet sin Axe brækket, var kastet ud af sit eget Spor og over paa det andet. „New York Herald“ beskriver Sammenstødet saaledes:

Waggonen, som Lokomotivet for Iltoget stødte imod, var ovenpaa belæsset med to uhyre Fade, indeholdende urenset, exploderende Petroleum, hvoraf det ene ved Sammenstødet blev aldeles knust, og Olien fløð ned over Maskinen og antændtes ved de glødende Kul i Askerummet. Udstrømmende Gas af det andet Fad gav Flammerne Næring, og den forfærdelige Explosion paafulgte. Luften blev i en stor Omkreds fyldt med de spøgelseagtige Flammer af den brændende Gas, og de, som aandede indenfor denne Kreds, indaandede bogstavelig flydende Ild. Før Nogen havde Leilighed til at beregne Tiden, gav Svingbroen efter formedelst Stødet og den Vægt, der var paa den, og sank tilligemed Alt, hvad der var paa den, gjennem Isen ned i Vandet. Ved denne nye Ulykke fremstillede alle de Helvedes Kvaler, som Dante skildrer i sine Værker, sig for Passagererne; Flodtiden var endnu ikke paa sit Hoidepunkt og Vandet stod kun fire Fod i Waggonerne, men alligevel sønderbrød det Dørene paa Fragtwaggonerne og trængte ind i Sovecoupeerne til de der værende tre og tredive Passagerer. Vandet kom ikke alene, men ledsagedes af itubrukken, skarp og skærende Is, der ødelagde Køierne og bragte Alt til at fryse, som det kom i Berørelse med. Lige ovenover rasede Flammerne, og Atmosfæren var opfyldt af brændende Gas. Hver Person stod med den ene Halvdeel af Legemet i Iis og den anden i flydende Ild! Saaledes var Katastrofen.

Uagtet denne Ulykkes Ærefrygt indbydende Beskaffenhed, samlede dog en stor Pøbelhob sig paa Stedet og fordrede Adgang til den Waggon, hvori de frelste Liig vare henlagte, for at plyndre dem. („Mill Star.“)

Notitser.

Carl Christian Halvorsen, Søn af Christian og Marie Halvorsen, døde den 25de Januar 1871 i Logan, Utah, lidt over 3 Aar gammel. („Deseret News.“)

Carl C. Asmussens Hustru i Salt Lake City, Utah, nedkom den 10de Januar med en Søn. Moder og Barn vare efter Omstændighederne vel. („Deseret News.“)

Poesi.

Gif akt uppå tidernas tecken,
så ljuder wår Frälsares ord,
då trädena knoppas wid bäcken;
är sommaren nära wår jord.

Då röras till lofsång wår tunga!
wi prisa wår Skapare glad,
i lunden hörs foglarna sjunga,
åt sommarens härliga dag.

Men Tusandårs stönare morgen
har kastat sin glans på wår jord!
och afwänder smärtan och sorgen
för folket i Syd och i Nord!

Gif ackt uppå tidernas tecken!
så höras än Frälsarens ord;
märk! örlig och krig är ett tecken
till plågar och nöd på wår jord.

Men ack! hwad är menniskan worden?
af skapelsen kronan han är!
Dock wandrar han blindt för de orden,
som Gud och hans tjenare lär.

O, meniska, som skilj'd är från Herran,
gif ackt uppå tiden och lär!
när ryktet om krig när och fjärran
Du bör — werldens ända är när.

Men Gud, som är naadig mot alla,
will ej någon syndares död,
han nu sina lam will hemkalla
från Babylons plågor och nöd.

Drag ut ifrån Syd och från Norden!
så hör's nu Guds tjenares bud,
till Zion — där gästabudsborden
beredas för Frälsarens Brud.

Där undflykt för hämndende fiende,
som lyder Guds heliga lag;
i Zion de sällhet skall finna,
på werldens förskräckliga dag.

C. J. Rehnström.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. E. Bording.